ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

– డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

21ఎంతో ఉత్సాహంగా ప్రారంభమయిన రణమండల ట్రిప్ అతనికి తీరని వ్యధని కలిగిస్తుందని అతడు ఏమాత్రం ముందుగా ఊహించలేక పోయాడు.

అక్కడ భవిష్యత్తుని తెలుసుకునే అవకాశం వచ్చింది. ఎంతో ఉత్సాహంగా భవిష్యత్తులోనికి తొంగి చూసిన అతనికి భయంకరమైన ఆశాభంగం అయింది.

నిజం చెప్పాలంటే భవిష్యత్తును తెలుసుకోవాలని అందరూ ఉత్సాహం చూపిస్తారు. కానీ ప్రతి సారి మనకు భవిష్య దర్శనం ఆనందాన్నే పంచకపోవచ్చు. విషాద రాగాల్ని కూడా ఆలపించవచ్చేమో.

నిజమో కాదో తెలియని భవిష్యవాణిని తెలుసుకుని వర్తమానంలోని ఆనందాన్ని పోగొట్టుకోవడం కన్నా మూర్ఖత్వం వేరే ఏమి ఉంటుంది?

మనం మార్చలేని భవిష్యత్తుని తెలుసుకుంటే మదిలో విషాదాగ్నులే రగులుతాయి తప్ప మరే ఇతర ప్రయోజనం ఉండదని అతనికి అర్థం అయింది ఆ రోజు.

ఓ విధీ ఎందుకు మా జీవితాలతో చెలగాటాలు ఆడతావు
ఆశలు కల్పిస్తావు, ఊహలు రగిలిస్తావు
అందమైన స్వప్నాల్ని చూపిస్తావు
ఆనందాన్ని అందిచ్చినట్టే అందించి
తీరని వ్యధని రగిలిస్తావు
ఓ విధీ! ఓ విధీ!! ఓ విధీ!!!

డైరీ వ్రాస్తూ అతడు జీవితంలో మొదటి సారి ఏడ్చాడు ఆ రాత్రి. కంటికి కనిపించని అదృశ్య శక్తి ఏదో తనతో వింత నాటకం ఆడుతున్నట్టు అనిపించింది ఆ క్షణంలో.

ఇంతకూ ఆ శిఖరంపై ఏమి జరిగిందో తెలుసుకుందాం.

రణమండల శిఖరం

శ్రావణమాసం. చివరి శని వారం తెల్లవారు ఝామున.

చలి గాలులు వణికిస్తున్నాయి.

తెరిపి అన్నది లేకుండా చిరు చిరు జల్లులు గా కురుస్తూనే వుంది వర్షం.

ఆ అమ్మాయి అతన్ని పిలిచి మూడు రోజుల అవుతోంది. ఆమె మాటలే అతని చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి నిరంతరం. "నేను మా స్నేహితురాళ్ళతో కలిసి ఈ శని వారం రణమండల వెళుతున్నాను. వీలయితే నీవు కూడా రావా?" అని. అ మూడు రోజులూ ఎదురుచూస్తూ గడిపేశాడు, ఎప్పుడెప్పుడు వస్తుందా ఆ రోజు అని.

సముద్ర మట్టానికి దాదాపు పదిహేను వందల అడుగుల ఎత్తులో రణమండల శిఖరం పై వెలసి వున్న హనుమాన్ మందిరం చాలా రద్దీగా వుంది.

ఆ గుడికి చాలా ప్రత్యేకతలే వున్నాయి. వుండటానికి ఆంధ్రప్రదేశ్ లోనే వున్నా ఏదో ఉత్తర భారతదేశం లో ఉన్న పుణ్యక్షేత్రం లొ లాగా వుంటుంది అక్కడి వాతావరణం.

అక్కడ వెలసిన ఆంజనేయ స్వామి విగ్రహానికి ప్రత్యేకంగా గుడి లాంటి నిర్మాణం గానీ గర్భగుడి గానీ ఏమీ వుండవు. ఆరు బయలు లోనే ఒక పెద్ద శిలపై దాదాపు పది అడుగుల ఎత్తైన నిండైన వీరాంజనేయ రూపంలో వుంటారు.

విగ్రహం ఆద్యంతం సిందూరం పూయబడి చూడటానికి చాల బాగుంటుంది విగ్రహం. అక్కడ విగ్రహానికి గుడి ఎందుకు లేదు అన్న విషయం లో స్థానికులు ఇలా చెబుతారు, ఇక్కడ గుడి నిర్మింపబడాలి అంటే ‘ కొన్ని ప్రత్యేకమైన నిబంధనలు వున్నాయి. అ నిబంధనలకు కట్టుబడి మాత్రమే గుడి నిర్మాణం జరగాలి. లేదంటె పట్టణానికి ముప్పు వస్తుంది. ఇది దైవ శాసనం’.

ఆ నిబంధనల్లో కొన్ని ఏమిటంటే ...

మందిర నిర్మాణం ఒక్కరోజులోనే పూర్తిచేయాలిట, అదీగాక దేశంలోని అన్ని పుణ్యతీర్థాలనుంచి నీళ్ళను ఒకేసారి తీసుకువచ్చి మందిర నిర్మాణం చేయాలట. ఇందులో అంతరార్థం ఏమిటో తెలియక మందిర నిర్మాణానికి ఎవ్వరు పూనుకోలేదు.

శ్రావణ మాసంలో ప్రతీ శనివారం ప్రత్యేక పూజలు జరుగుతాయి ఆ గుడిలో. శ్రావణ మాసం ప్రతి శనివారం ఆ ఊరిలోని భక్తులే కాక, కర్ణాటక, మహారాష్ట్ర, గుజరాత్, రాజస్తాన్ నుంచి కూడ భక్తులు తరలి వస్తారు .

చివరి శనివారం జరిగే జాతరకు అయితే ఇక చెప్పే పనే లేదు.

ఎప్పుడా ఎప్పుడా అని ఎదురు చూసిన రోజు రానే వచ్చింది.

అది శ్రావణ మాసం చివరి శనివారం. స్నేహితులతో కలిసి వచ్చాడు. సైకిళ్ళపై వచ్చినా, వాటిని కొండ క్రింద ఆపేసి దాదాపు ఆరు వందల మెట్లు ఎక్కి పైకి వచ్చారు. అదొక అద్భుత సాహసకృత్యం లాగా వుంటుంది.

మెట్లన్నీ ఒకే తీరుగా వుండవు. కొన్ని దగ్గర్ల సునాయాసంగా, కొన్ని దగ్గర్ల మరీ నిటారుగా వుండే ఆ మెట్లని ఎక్కడం మరీ అంత సామాన్యమైన విషయం ఏమీ కాదు. కాస్త అజాగ్రత్తగా వుంటే క్రిందకి పడిపోవటం ఖాయం. కొన్ని దగ్గర్ల మెట్లు మాయమయిపోయి సమతలంగా వున్న మైదానం వస్తుంది. శిఖర ఆరోహణంలో ఒక్కోదగ్గర మైదానాలలో చక్కటి నీటి కొలనులు కూడా కనిపిస్తాయి. వాటి నిండా కలువలు పూచి కంటికి ఇంపుగా వుంటాయి చూట్టానికి. అంతలోనే కఠినమైన నిటారుగా వుండే మెట్లు ప్రారంభమయి పోతాయి.

కొన్ని మెట్లు ఎక్కి ఒక సారి వెనక్కు తిరిగి చూసుకుంటే గర్వంగా అనిపిస్తుంది, మనం ఎక్కివచ్చిన ఎత్తుకు తార్కాణంగా క్రింద ఆదోని పట్టణం లో భవనాలు అగ్గిపెట్టెల్లా కనిపించటం ప్రారంభం అవుతుంది.

దూరంగా వెళ్ళే రైలు బండి వానపాములా కనిపిస్తుంది.

కాన్వాస్ పై ఎవరో చిత్రకారుడు చిత్రించిన చిత్తరువులాగా వుంటుంది ఆ దృశ్యం. చుట్టూ మూడు వైపులా కొండలు, ఒక వైపు పట్టణం. అన్ని వైపులా నేపథ్యంలో వినీలాకాశం.

క్రింద కనిపించే పట్టణం ప్రక్కనే తూర్పు దిక్కున కనిపిస్తున్న రామ్‌జల ఒక అద్భుతమైన మానవనిర్మిత జలాశయం. నీటిని కనిపించనీయకుండా చేస్తున్న మంచు తెరలు ఆ దృశ్యాన్ని మరింత మనోహరంగా మారుస్తున్నాయి.

అతడు అన్ని కొండల్ని ఎన్నడూ చూసి వుండలేదు. ఎటు చూసినా శ్రేష్టమైన గ్రానైట్ రాతితో నిండిన కొండలు. అంతర్జాతీయ మార్కెట్ లో వాటికి చాలానె విలువ పలుకుతుంది. అందుకే నిరంతరం ఆ కొండల్ని ప్రవేటు కాంట్రాక్టర్లు తొలుస్తూనే వుంటారు. సాధారణంగా కొండలు అంటే దట్టమైన వృక్షాలు వుండటం కద్దు, కాని ఇవి పూర్తిగా రాతి కొండలు అయినందువల్ల వృక్షాలు అరుదుగా కనిపిస్తాయి.

ఆ కొండపై గుప్త నిధులు వున్నాయన్న పుకార్లకు కూడా కొదవేమి లేదు.

మిత్రులు అతన్ని బలవంతం చేస్తునే వున్నారు వెళదామని ఈ శిఖరం విషయం చెప్పి. అతనికి పెద్ద ఆసక్తి లేక పోయింది. అందుకే తాత్సారం చేస్తూ వచ్చాడు ఇన్ని రోజులు.

ఆంజనేయస్వామి గుడి గురించి చెప్పి ఊరించారు. అయినా అతడు పెడచెవిన పెడుతూనే వున్నాడు. ఇంకొంత మంది మిత్రులు 'అరె బాస్, అక్కడ ఎటు చూసినా అందమైన అమ్మాయిలు, ఆంటీలు కనిపిస్తారు. చూసిన కంట చూడలేం అబ్బబ్బ ఏమి ఫిగర్లు తెలుసా' అని ఊరించాడు కూడా.

ఎందుకో అతనికి వెళ్ళాలని అనిపించలేదు అన్ని రోజులు. వాళ్ళు అంతగా అడుగుతుంటే, సరేలే చివరి శనివారం వెళదాం అని నిర్ణయించుకున్నాడు.

ఇంకా చిత్రమైన విషయం ఏమిటంటే ఆ చివరి శనివారం ఆ ఊరికి పూర్తిగా ప్రభుత్వ హాలిడే లాగా వుంటుంది. కాలేజీలు, స్కూళ్ళు, ఆఫీసులు, ఇతర వ్యాపార సంస్థలు కూడా శెలవు పాటిస్తాయి ఆ రోజు.

అబ్బ ఇన్ని ప్రత్యేకతలు వున్నాయంటే వెళ్ళాల్సిందే ఒక సారి అని అనుకున్నాడు అతడు.

ఇంతలో అతన్ని మరింత ఉత్సాహ పరుస్తూ ఆ అమ్మాయి కూడా రమ్మని పిలిచేసరికి అతని ఆనందానికి హద్దులు లేకపోయాయి.

ఆరు వందల మెట్లు ఎక్కటం ఉత్సాహంగా ముగించి కొండ పైకి చేరుకున్నారు మిత్రులు అంతా. విశాలమైన ఆవరణ ప్రారంభం అవుతుంది మెట్లన్నీ అయిపోగానే. ఒక చిన్న ఫుట్ బాల్ గ్రౌండ్ అంత విశాలమైన ఆవరణ. అంత ఎత్తైన ఆ కొండపై అంత విశాలమైన స్థలం వుంటుందని అసలు ఊహించలేరు ఎవరూ.

ఆ విశాలమైన ప్రదేశం మధ్యలో నిలువెత్తు హనుమాన్ విగ్రహం. పూజలు చేస్తూ క్షణం తీరిక లేకుండా వున్నారు పూజారులు. విజయ నగర సామ్రాజ్యాధీశుడు శ్రీ కృష్ణ దేవరాయల వారి గురువు శ్రీ వ్యాస రాయలు స్థాపించారు ఈ విగ్రహాన్ని అని చెబుతారు.

గుడికి కాస్త దూరంగా విశాలమైన ఆ ఆవరణ అంతటా జాతర. ఎక్కడ చూసినా ఇసుకేస్తే రాలనంత జనసందోహం.

ఆకాశమే పందిరిగా రంగుల రాట్నాలు, బూరాలు, ప్లాస్టిక్ బొమ్మలు అమ్మే వాళ్ళు, గాజులు రిబ్బన్లు అమ్మే వాళ్ళు, గోరింటాకు డిజైన్ చేతికి పెట్టే వాళ్ళూ, కోతుల్ని ఆడించే వాళ్ళు, చిన్న చిన్న మేజిక్ చేసే వాళ్ళు ఇలా కోలాహలంగా వుంది అక్కడి వాతావరణం.

ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు ఆ చలి వాతావరణంలో వేడి వేడి మిరపకాయ బజ్జీలు అమ్మేవాడి వ్యాపారం జోరుగా సాగిపోతోంది. దర్శనం చేసుకుని వచ్చిన భక్తులు అందుబాటులో ఉన్న చిన్న చిన్న టిఫిన్ సెంటర్ల ముందు విధిగా బొరుగుల తిరుగువాత, , మిరపకాయ బజ్జీలు కొనుక్కుని తింటున్నారు.

(అనంతపురం జిల్లా మరియు ఆ జిల్లా సరిహద్దు ప్రాంతాలలో దొరికే ఒక ప్రత్యేకమైన ఫలహారం. మరమరాల్ని నీటిలో నానేసి చింతపండు రసంలో ఊరేసి చేస్తారు. దానికి జతగా మిరపకాయ బజ్జీలు ప్రత్యేక ఆకర్షణ)

ఇవన్నీ కాదు అతను చూస్తున్నది అతని కళ్ళు ఆమె కొరకు వెదకుతున్నాయి. ఆమె చెప్పిన టైంకే వచ్చాడు కద, కాబట్టి ఖచ్చితంగా తను కూడా వచ్చే వుంటుంది అనుకుంటూ చుట్టూ చూస్తున్నాడు అతను.

"ఏయ్ పద పద, మొదట దర్శనం చేసుకుని వద్దాం" అని తొందరించారు మిత్రులు అపర భక్తులు లాగా. అప్పుడు చూశాడు ఎవరో నార్త్ ఇండియన్ అమ్మాయిలు ఒక టీం లాగా అర్చన చేయించుకోవటానికి వెళుతున్నారు.

"రేయ్ ఇదే మంచి అవకాశం. వాళ్ళ అందరి పేర్లు తెలుసుకోవచ్చు పూజారికి గోత్రనామాలు చెప్తారుగా" అంటూ వాళ్ళలో ఒక మేధావి తొందరించాడు.

చిరునవ్వు నవ్వి మిత్రబృందంతో కలిసి పూజకి వెళ్ళాడు. వెళ్ళి తాము కూడా పూజ ముగించుకుని క్యూ నుండి బయటకు వచ్చారు. పేరు దేవుడిది, ధ్యానం, ధ్యాస అమ్మాయిలపైన అన్నట్టు సాగింది వారి పూజ.

అతను మనసార ధ్యానించుకున్నాడు స్వామిని. కేసరి వర్ణంతో మెరిసిపోతున్న ఆ పదడుగుల విగ్రహ మూర్తిలో ఏదో తెలియని పవిత్రత గోచరిస్తోంది. మనస్సు తనంతట తానే వినిర్మలంగా మారి, కళ్ళు మూసుకోగానే, ధ్యానం చక్కగా కుదురుతోంది.

సముద్రమట్టానికి పదిహేను వందల అడుగుల ఎత్తుతో వెలసిన ఆ విగ్రహాన్ని తదేకమనస్కుడై ప్రార్థించాడు అతను. తనచుట్టూ వున్న అమాయిలు, వాళ్ళనే చూస్తూ వాళ్ళ ఇంప్రెషన్ కొట్టేయ్యాలనే ఉద్దేశంతో గట్టిగా ఏవేవో మాట్లాడేస్తున్న మిత్రబృందం తాలూకు మాటలు, మైకుల్లో నిరంతరాయంగా వినిపిస్తున్న భక్తి గీతాలు, పూజారి చేస్తున్న అష్టోత్తర శతనామావళీ ఏవీ అతని ధ్యానాన్ని భగ్నం చేయలేకపోయాయి.

నిర్మల మనస్కుడై, ఏకాగ్ర చిత్తుడై అర్ధనిమీల నేత్రుడై స్వామిని ఒక్కటే కోరిక కోరుకున్నాడు.

"స్వామి, నేను నిన్ను కోరేది ఒక్కటే. నాకు ఏది మంచిదో అదిచేయి. నా మనస్సంతా ఆ అమ్మాయే నిండి వుంది. జీవితంలో నేను ఎన్నడు పొందనంత భావసంచలనానికి గురవుతున్నాను. ఆమె రూపం, ఆమె కంఠం, బాధ్యతాయుతమైన ఆమె ప్రవర్తన ఇలా ఒకటేమిటి ఆమెలో అన్నీ ఇష్టం. ఆమెలో తప్పులు పట్టదగ్గ అంశం ఇప్పటి దాకా నాకు ఒక్కటి కూడా కనపడలేదు. ఆమె నా జీవిత భాగస్వామి అయితే బాగుంటుంది అన్న కోరిక నాలో బలంగా కలుగుతోంది.

ఒక భక్తుడికి తన ఇష్టదైవం ప్రత్యక్షమయితే ఏ స్థాయిలో అతనిలో భావసంచలనం కలుగుతుందో ఆ స్థాయిలో ఆ అమాయిని చూస్తే నాకు ఇష్టం ఏర్పడుతోంది. ఆమెని ఒక పసిపాపలా లాలించాలని, దగ్గరకు తీసుకుని ఓదార్చాలని, తన కష్టాలన్ని తీరిపోయేలా చక్కటి జీవితాన్ని ఆమెకి సమకూర్చాలని బలంగా అనిపిస్తోంది. నాకు అంతా మంచి జరిగేటట్టు చూడు. నీ కృప నాయందు సదా వుండేలా అనుగ్రహించు" అతడు మనఃస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి కళ్ళు తెరిచి, ఆ మూర్తిని మరొక్కసారి కనులారా చూసుకుని, తీర్థ, ప్రసాదాలు తీసుకుని మిత్రులతో పాటు బయటకు వచ్చాడు.

"ఒరే, నీవు మాష్టర్ ప్లాన్ వేశావురా. మేము ఎన్ని కోతి చేష్టలు చేసినా మమ్మల్ని చూడని ఆ నార్త్ ఇండియన్ అమ్మాయిలు, అక్కడ అర్చన జరిగినంతసేపు కండ్లు మూసుకుని మొక్కుకుంటున్న నిన్నే చూశార్రా నాయనా" మిత్రులు వేళాకోళం పట్టించారు.

ఉదయాన్నే బయలుదేరేముందే చెప్పారు అన్నా వదినెలు, 'శ్రద్ధగా మొక్కుకునిరా స్వామిని. చాలా మహిమ గల దేవుడు."

అలాగే ఆ అమ్మాయి చెప్పిన మాటలు కూడా గుర్తుకు వచ్చాయి "నీవు కోరుకున్నవి అవుతాయోలేదో కూడా అప్పుడే చెప్పేస్తాడు దేవుడు"

"అదెలా?"

"దర్శనానంతరం ప్రదక్షిణ చేస్తూ స్వామి విగ్రహం వెనుకకు వెళితే , విగ్రహం వెనుక భాగాన ఒక గోడ వుంటుంది. అక్కడ నుంచుని, చేతిలో ఒక రూపాయ నాణేన్ని ఉంచుకుని, మనస్ఫూర్తిగా మొక్కుకుని ఒక కోరిక కోరుకుని ఆ తర్వాత ఆ రూపాయ నాణేన్ని ఆ గోడకు తాకించాలి. నీ కోరిక నెరవేరే పక్షంలో అది గోడకు అతుక్కుంటుంది. లేదంటే అది జారి క్రింద పడి పోతుంది"

"అయ్య బాబోయి నిజమా?"

"ఏమో అందరూ నిజమనే అంటారు. ప్రయత్నం చేసి చూడు" ఆ అమ్మాయి చెప్పింది.

ఆ సంభాషణ అంతా గుర్తు వచ్చింది.

మిత్రులు ఆ అమ్మాయిల గుంపుకి కాస్తా వెనగ్గా వెళుతున్నారు.

'నేను ప్రదక్షిణలు చేసుకుని వస్తా' అని చెప్పి వారి సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా, వారి నుంచి విడివడి అతడు వేగంగా ప్రదక్షిణ దిశగా విగ్రహం వెనుక వైపుకు వెళ్ళసాగాడు. అప్పుడు కనిపించింది ఆమె. ఉదయం నుంచి ఎవరి కోసమైతే అతని కన్నులు వెదుకుతున్నాయో, ఎవరు కనపడితే అతని మనస్సుకు నెమ్మది కలుగుతుందో, ఎవరు కనపడే దాకా అతని మనసు మనసులో లేదో, ఏ రూపం అతని చిత్తానికి శాంతినిస్తుందో, ఏ చిరునవ్వు అతన్ని హృదయంలోని కలవరాన్ని దూరం చేస్తుందో, ఆ అమ్మాయి కనపడింది అక్కడ.

ప్రధాన మందిరానికి కాస్తా వెనుకగా ఓ చిన్న కొండరాయిపై కూర్చుని తన వంకే చూస్తూ నెమ్మదిగా చేయి ఊపింది.

స్నేహితురాళ్ళతో కూర్చుని వుంది తను. వాళ్ళంతా మిరపకాయ బజ్జీలు తింటున్నారు. అతను కూడ ఆమె వైపు చూచాయగా చేయి ఊపాడు.

ఆమె చిరునవ్వు నవ్వింది. ఆ నవ్వులో ఏదో తేడా. తనకే జీవాన్ని అందించే ఆ చిరునవ్వు నిస్తేజంగా వుంది. అతనికి అర్థం కాలేదు మొదట. ఆ తర్వాత అనుకున్నాడు ఆరు వందల మెట్లు ఎక్కి వచ్చిన అలసట వల్ల అలా అయి వుండొచ్చు అని. కాని మరి కాసేపటికి అతనికి తెలిసింది అసలు కారణం.

తను మాట్లాడితే వినిపించేటంత దూరంలోనే వుందామె. "మారుతీ రాలేదా?" అడిగాడు ఏదో ఒకటి మాట్లాడాలని

"లేదు. లేదు. రేపు ఏదో ప్రాజెక్టు వుందట ప్రిపేర్ అవుతున్నాడు". ఈ లోగా అడుగులు ఆమె దగ్గరకి చేర్చాయి అతన్ని.

"ఇదిగో ఇతను మా తమ్ముడి ఫ్రెండ్. కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ గారి తమ్ముడు" అంటూ పరిచయం చేసింది.

ఒకరి వంక ఒకరు ఆర్తిగా చూసుకున్నారు.

"సరే నేను వెళ్ళొస్తా. మా ఫ్రెండ్స్ ఎదురు చూస్తుంటారు" అని కదిలాడు.

అతని మనసుకి ఒకటి అర్థం అవుతోంది "ఆమె, ఎప్పుడూ ఉన్నంత ఉత్సాహంగా లేదు . ఎంత దాచుకున్నా ఏవో విషాద రాగాలు పలుకుతోంది ఆమె వదనం. ఒకట్రెండు సార్లు వెను తిరిగి చూశాడు వస్తూ వస్తూ. ఆమె తననే చూస్తోంది.

అతను నేరుగా వెళ్ళివిగ్రహం వెనుక గోడ వద్దకు వెళ్ళాడు.

అక్కడ ఒక చిన్న సైజు క్యూనే వుంది.

తన వంతు వచ్చే వరకు ఓపికగా వేచి వుండి, గోడ వద్దకు చేరుకున్నాడు. ఆమెకి కనపడుతూనే వుంది యావత్తు. చేతిలో నాణెం వుంచుకుని, స్వామికి మనసారా మ్రొక్కుకుని ఆ గోడకు తాకించాడు.

అతడు అడిగిన ప్రశ్న "స్వామి. నా ప్రేమ సక్సెస్ అవుతుందా?"

నాణెం క్రింద పడేటప్పుడు చేసిన ధ్వని కట్టెదుట వేల కొద్ది పిడుగులు ఒక్కసారిగా పడితే ఎలా వినిపిస్తుందో అలా అనిపించింది అతనికి. అతడికి కాళ్ళక్రింద భూమి కదిలి పోయినట్టు అయింది.

మళ్ళీ మళ్ళీ అదే ప్రశ్న అడుగుతూ గోడకు అంటించే ప్రయత్నం చేశాడు. ప్రతీ సారి అదే ఫలితమే వచ్చింది. కళ్ళు బైర్లు కమ్మినట్టు అనిపించింది అతనికి.

తల తిప్పి ఆమె వంక చూశాడు. అప్పటి దాక తననే చూస్తోందని తన ప్రయత్నాలు అన్ని గమనించింది అని అర్థం అయింది.

'డోంట్ వర్రీ' అన్నట్టు సైగ చెస్తూ,' బేలగా తనకూ అలాగే వచ్చింది ఫలితం అని తన అరచేతిని ఛాతీపై వుంచుకుంటూ సైగ చేసింది. ఆమె దిగులుకు కారణం అర్థం ఆయింది.

వాళ్ళ స్నేహితురాళ్ళు బలవంతం చేయటంతో ఆమె లేచి బయలు దేరింది.

ఇతడు ఆ దేవుడిని పరీక్షించదలచుకుని అనేక మామూలు ఇతర ప్రశ్నలు వేస్తూ నాణెం అంటించాడు.

'నేనింటికి ఇవ్వాళ క్షేమంగా చేరుతానా?'

'మా వదినె నాకు రాత్రి అన్నం పెడుతుందా?'

'కొండకింద నా సైకిల్ క్షేమంగా వుందా?'

చిత్రంగా వాటన్నిటికీ బదులుగా నాణెం గోడకు అతుక్కుంది.

అతనికి భోరున ఏడ్వాలని పించి, నిశ్శబ్దంగా ప్రక్కకు వచ్చేశాడు.

ప్రకృతి కూడా అతని విషాదంలో పాలు పంచుకుంటోందా అన్నట్టు క్షణాలలో భారీ వర్షం ప్రారంభం అయిపోయింది.

ఆ రోజు కొండ దిగి ఎలా వచ్చాడొ, ఇంటికి ఎలా వచ్చాడొ ఆతనికే తెలియదు. శరీరం లోంచి ప్రాణ శక్తిని ఎవరో గుంజేసిన భావన. ఆ రోజు డైరీవ్రాస్తూ భోరున ఏడ్చేశాడు అతడు.

ఆ రాత్రంతా ప్రకృతి విలపిస్తూనే వుంది.

రెండు రోజులు పట్టింది అతనికి ఆ సంఘటన తాలూకు ప్రభావం నుంచి కోలుకోవటానికి.

ఆ సాయంత్రం వాళ్ళ ఇంటికి వెళ్ళాడు మామూలుగానె. శెలవు కావటాన పాఠాలు చెప్పించుకోవటానికి పిల్లలు ఎవ్వరూ రాలేదు. తాను మొక్కలకు నీళ్ళు పడుతూ వుంది పెరట్లో.

ఆ సంఘటన తాలూకు ప్రభావం తన మాటల్లో కనిపించకుండా మామూలుగా వుండే ప్రయత్నం చేస్తూ అతను అన్నాడు "చాలా బాగుంది గుడి. నీవు చెప్పకుంటే నాకు తెలిసేదే కాదు. ఆ మంచు తెరలు, ప్రకృతి, చల్లటి గాలులు, ఇవన్నిటికి తోడు మంచి గుడి. థాంక్స్ నాకు తెలిపినందుకు"

ఆమె కూడా చిరునవ్వు తో ఏదో మాట్లాడింది. కాసేపు అయ్యాక అతడు తిరుగు ముఖం పట్టాడు అతడు.

అప్పటికే చీకటి అలుముకుంటోంది.

అప్పుడు అంది ఆమె నెమ్మదిగా

"ఏయ్, నీ మొహం చూసుకున్నావా అద్దంలో అస్సలు? ఒక నెల రోజులు జ్వరంతో పడి లేచిన వాడిలా వున్నావు. నీవు అనసరమైన దిగులు పెట్టుకోకు. మనకు ఏది ప్రాప్తం ఉందో అది తప్పక జరుగుతుంది. నేను నీకు సారి చెప్పాలి అసలు. నిన్ను అనవసరంగా అక్కడికి పిలిచి, ఇదంతా చేసాను." ఆమె గొంతు తడబడుతోంది. ఆమె మాటల్లో స్పష్టత లోపించింది. ఎంతగానో అణచి పెట్టుకున్న భావోద్వేగం వెక్కిళ్ల రూపంలొ వస్తోంది. ఆమె కండ్ల నిండా నీటి తెరలు. గాల్లో తేలి వస్తున్న ఆమె మాటలకి అతడు ఆగి పోయాడు. ఒక సారి వెను తిరిగి చూశాడు. అతడి కంటిలోని నీటి ఊటల కారణంగా ఆమె రూపం , ఆమె కన్నీళ్ళు అతనికి కనిపించలేదు.

తన కన్నీళ్ళు ఆమెకి కనిపించకూడదని,అతను గిరుక్కున వెనుదిరిగి వచ్చేశాడు.

ప్రియాతిప్రియమైన నీకు

రణమండల కొండపై అలాంటి ఫలితం రావటం నిజానికి చాలా బాధ కలిగించింది. నేను అస్సలు ఊహించలేదు దేవుని నుంచి అలాంటి సమాధానం వస్తుంది అని. అసలు ఇదంతా పెద్ద మూఢనమ్మకం అని అనిపిస్తోంది. అసలు గోడకు

నాణెం అంటుకుని నిలబడటం సాధ్యమా? ఇదంతా అలోచిస్తే పెద్ద మూఢనమ్మకం అని అనిపిస్తోంది. యాధృచ్చికంగా ఒకటి రెండు సార్లు నేను అతికించిన నాణెం అంటుకుని వుండొచ్చు గాక. ఇదంతా పెద్ద నమ్మదగిన విషయంగా నాకు అనిపించటం లేదు.

చూశావా మనుషుల మనోప్రవృత్తి ఎంత చిత్రంగా వుంటుందో. అదే ఫలితం మనకు అనుకూలంగా వచ్చివుంటే ఇదంతా నిజం అని నేనే చెప్పే వాడినేమో బహుశా. ఏది ఏమయినా మన చేతిలో లేని దాని గురించి మనం దిగులు పడి మన వర్తమానాన్ని పాడుచేసుకోవటం మూర్ఖత్వం.

నీవెందుకు 'సారి' చెప్పటం? నీవు అలా ఏమీ ఫీల్ అవ్వాల్సిన పని లేదు. నేనే నీకు ఇంకా థాంక్స్ చెప్పాలి. నాకు తెలిసిన ప్రపంచం కాలేజి, లైబ్రరి, పుస్తకాలు, కవిత్వం ఇంతే. నీ సలహా వల్ల ఈ ఊర్లోనే వున్న ఇంత అద్భుతమైన టూరిస్ట్ స్పాట్ ని చూడగలిగాను.

నీవు కూడా ఇక ఆ విషయం మర్చిపో. సంతోషంగా వుండాలి నీవు. ఓకేనా.?

అన్నట్టు నీకో గుడ్ న్యూస్. నిన్ననే తెలిసింది. మా అమ్మా, నాన్నలు ఈ ఊరు వస్తున్నారు కొన్నాళ్ళు వుండిపోవటానికి. నీకు మా అమ్మా వాళ్ళకు పరిచయం చేస్తాను. మా అమ్మ నిన్ను చూస్తే బోలెడు సంతోషపడుతుంది. నీవు మా అమ్మకి ఖచ్చితంగా నచ్చుతావు. నీవు ఎవరికి నచ్చవు?

మా అమ్మా వాళ్ళు ఎప్పుడెప్పుడు వస్తారా అని ఎదురు చూస్తున్నాను. అసలు ఆ రణమండల శిఖరంపై అలాంటి ఫలితం ఎందుకు వచ్చిందో నాకే ఆశ్చర్యంగా వుంది. మామూలుగా ప్రేమికులకు వచ్చే అతిపెద్ద సమస్య కుల, మతాలు వేరు అన్న కారణంగా పెద్దలు ఒప్పుకోకపోవటం.

యాధృచ్చికంగా మనకు ఆ సమస్య కూడా ఏమీ లేదు.

నేను నా చిన్నప్పటి నుంచి కూడా ఏదీ కావాలి అని మా అమ్మానాన్నలని వేధించలేదు. వాళ్ళ ప్రతి నిర్ణయాన్ని గౌరవిస్తూ వస్తున్నాను. నేనై నేను నోరు తెరిచి అడిగితే నా కోరిక ఏది కాదనరు అనే ధీమా నాకుంది.

కాకపోతే వాళ్ళకూ నా ప్రేమ సంగతి ఎలా చెప్పాలా అన్నది నాకు పెద్ద సమస్యగా వుంది. ప్రస్తుతానికి నీవు, నేను బాగా స్నేహంగా వున్నాం అన్న విషయం వారికి అర్థమయ్యేలా ప్రవర్తిద్దాం. నీ అంత చక్కటి అమ్మాయిని మా అమ్మ తప్పక ఇష్ట పడుతుంది. నిన్ను మా అమ్మకి పరిచయం చేసినప్పుడు నీవు నీలా వుంటే చాలు. నీకు ఎవ్వరూ సాటి రారు. ప్రత్యేకంగా నీవు ఏమీ ప్రిపేర్ అవ్వాల్సిన పని లేదు.

నాలో నాకు గమ్మత్తైన ఆలోచనలు వస్తున్నాయి తెలుసా? చెబితే నవ్వుతావు. మళ్ళీ ఆడవాళ్ళని కించపరిచానని అంటావేమో.

ఏంటంటే,

అసలు పెళ్ళిళ్ళ విషయానికి వస్తే ఆడపిల్లలు పెళ్ళికి ఎంత త్వరగా అర్హత పొందుతారు కద. నేను గమనిస్తూనే వున్నాను, మీ అమ్మా నాన్నలు నీ పెళ్ళి విషయం లో తొందర పడుతున్నారు. మొన్న మాటల్లో అన్నారు, ఎవరో బ్యాంకు ఎంప్లాయి అట, నిన్ను ఏదో పెళ్ళిలో చూశాట్ట. నిన్ను పైసా కట్నం లేకుండా చేస్కుంటానని కబురు పెట్టాడట వాళ్ళ పెద్ద వాళ్ళ ద్వారా. ఇక నీవు ఓకే అనటమే మిగిలివుంది అన్నట్టు చెప్పుకొచ్చారు మీ అమ్మగారు.

నాకు కాస్తా శూన్యంగా అనిపించింది ఆ మాటలు వింటుంటే. కాసేపు నా చెవులు పని చేయలేదు. నా పెన్నిధిని ఎవ్వరో కొల్లగొట్టుకుని పోతున్నట్టు అనిపించింది.

'తను ఇంకా డిగ్రీ సెకండ్ ఇయరే కద ఆంటీ' అన్నాను అక్కడికీ

'ఇప్పట్నుంచి మన ప్రయత్నాలు మనం చేయాలి కద నాయన, ప్రయత్నం అంటూ మొదలెట్టి నాలుగు సంబంధాలు చూస్తే ఏదో ఒకటి కార్య రూపం దాల్చటానికి ఇంకో ఒకట్రెండు సంవత్సరాలు పడుతుంది. ఈలోగా తన డిగ్రీ అయిపోయి తన కాళ్ళమీద తాను నిలబడ గలిగితే మాకు ఒక నిశ్చింత' మీ అమ్మగారు ఏదో చెప్పుకొని పోతున్నారు గాని, నాకేమి వినిపించడం లేదు నిజానికి.

నాకసలు ఏమనిపించింది అంటే, లేచి నిలబడి గట్టిగా దిక్కులు పిక్కటిల్లి పోయేలాగా అరిచి చెప్పాలని అనిపించింది "తను నా స్వంతం. తనకు ఎవ్వర్నీఇచ్చి చేయకండి. మేము ఒకర్నొకరు ఇష్టపడుతున్నాము" కాని అలా చెప్పలేకపోయాను.

చెప్పాను కద, అమ్మాయిలు పెళ్ళికి త్వరగా అర్హత సంపాయించేస్తారు. మా అబ్బాయిల విషయం అలా కాదు కద. డిగ్రీ అవగొట్టుకోవాలి, ఇంకా పై చదువులు చదువుకోవాలి, ఉద్యోగప్రయత్నాలు చేసుకోవాలి, ఉద్యోగం సంపాయించాలి, తనను తన జీవిత భాగస్వామిని కూడా పోషించుకోగలిగేలా స్థిరపడాలి. పెళ్ళి అనే మాట గురించి ఆలోచించటానికి అప్పుడు కాస్తా అర్హత వస్తుంది అబ్బాయిలకు.

అందువల్ల మీ అమ్మగారికి చెప్పలేక పోయాను. ఒక వేళ నేను ధైర్యం చేసి అలా అడిగాననే అనుకుందాం, ఆమె నన్నే బొద్దింకనో చూసినట్టు చూసి 'ఇంకా డిగ్రీ సెకండియర్ లోనే ఉన్నావు, అప్పుడే పెళ్ళికి తొందర వచ్చిందా నాయనా' అని అంటే నా మొహం ఎక్కడ దాచుకోవాలి?

ఏమిటో నాకు దిగులుగా వుంటోంది ఒక్కోసారి.

అందుకే అటునుంచి నరుక్కురావాలి అని డిసైడ్ అయ్యాను. మా అమ్మా వాళ్ళు వచ్చాక వారికి నిన్ను చూపించి, మా అమ్మగారికి నీపై సదభిప్రాయం ఏర్పడేలా చేయగలిగితే, మన సమస్య దాదాపు తీరిపోయినట్టే.

అన్నట్టు ఈ లెటర్ ని మీ స్కూలు అడ్రసు కు పోస్ట్ లో పంపిస్తున్నాను. ఎవరైనా అడిగితే యూనివర్శిటీ నుంచి వచ్చింది అని చెప్పి మేనేజ్ చేయి. నీవు కూడా ఏమి వ్రాయాలనుకున్నా నిరభ్యంతరంగా మా ఇంటి అడ్రసుకే పోస్టు

చేయవచు. నాకు అనేక పత్రికా కార్యాలయాల నుంచి, ఆకాశవాణి నుంచి లెటర్స్ వస్తూ వుంటాయి కాబట్టి ఎవ్వరికీ అనుమానం రాదు.

వుండానా మరి.

నీ

ప్రియ స్నేహితుడు"

ఇలా ఉత్తరం వ్రాసి ముగించాకా అతనికి చాలా నిశ్చింతగా అనిపించింది.

అటు తర్వాత రెండు రోజులకు అతని పేరుతో ఒక ఇన్లాండ్ లెటర్ వచ్చింది. ఫ్రం అడ్రసు దగ్గర ఖాళీగా వుంది. అతనికి ఆ చేతి వ్రాత పరిచయమే. ముత్యాలన్నింటిని శ్రద్ధగా ఒక దగ్గర ఏర్చి కూర్చి పెట్టారా అన్నట్టు వుంటుంది ఆమె చేతి వ్రాత.

ఉత్తరం పై తన పేరు తనకే చాలా అందంగా కనపడింది ఆమె చేతి వ్రాతలో.

"ఏయ్ మొద్దు,

నీ ఉత్తరం అందింది. అయ్యబాబోయి నీకు ఎంత ధైర్యం? నాకు స్కూలు అడ్రసుకు లెటర్ వ్రాస్తావా? నేను అస్సలు ఊహించలేకపోయాను. ఏమిటి నీకు ఇంత తెంపరితనం? అసలు నాకు చెప్పనయినా చెప్పావా ఉత్తరం వ్రాస్తున్నాను అని. కనీసం చెప్పి వుండాలి నేను కాస్తా మానసికంగా సిద్ధపడి వుండే దానిని కద.

నిన్నంతా ఒకటే వర్షం, చలి. క్లాసులో పిల్లలకు లెక్కలు చెప్పిస్తూ వుండినాను. మా ఆయమ్మ వచ్చి 'ఏదో పోస్టు వచ్చిందమ్మా' అంటూ నీ లెటర్ నా చేతికి తీసుకువచ్చింది.

నీకు చావు తెలివి తేటలు ఎక్కువ. యూనివర్శిటీ కవర్ లాంటి బ్రవున్ కవర్ ఎక్కడ సంపాయించావు నాయనా. పైగా దాని మీద ఫ్రం అడ్రస్ దగ్గర కూడ చక్కగా ఏదో యూనివర్శిటి నుంచి వచ్చినట్లు ఎలా వ్రాసావో. నాకు చాలా సేపు అర్థం కాలేదు. యూనివర్శిటీ వారు ఎందుకు పంపించారబ్బా అని చాలా సేపు ఆలోచించాను. ఎందుకంటే ఓపెన్ యూనివర్శిటీ నుంచి నాకు రావాల్సిన కరస్పాండెన్స్ మొత్తం మా నాన్న గారి అడ్రసు కు వస్తుంది. నా స్కూలు అడ్రసు అసలు వారికి తెలిసే అవకాశం లేదు. కానీ కొన్ని క్షణాలు తేరిపారా చూస్తే, నీ చేతివ్రాతని సులభంగానే గుర్తు పట్టాను. నీది అద్భుతమైన చేతివ్రాత కద. అదిగో బుంగమూతి పెట్టేసుకుంటున్నావు. నీ చేతివ్రాత అంతబాగుండకున్నా నీ మనసు చాలా మంచిది. నాకు అదే నీలో నచ్చేది; నిజం చెప్పాలంటె నీ ఉత్తరం అందగానే, నాకు ఎంత సంతోషం అయిందో తెలుసా, నాకు ఇబ్బంది కలుగకూడదు అని చెప్పి నీవు ఎంత దూరం ఆలోచిస్తావు, కద. నీవు నా బుజ్జిగాడివి.

నిజం చెప్పాలంటే రణమండల శిఖరం పై జరిగిన పరిణామలు నాకు కూడా చాలా బాధ కలిగించాయి. ఆ రోజు నేను ఎంత నిస్పృహకి గురయ్యానంటే మాటల్లో చెప్పలేను.

నీవు నాకు జీవితంలో దొరికిన ఒక ఒయాసిస్ అని అనుకుంటూ వచ్చాను, కానీ నీవు నా జీవితంలో ఒక ఎండమావిగా మిగిలిపోతావా? అసలా ఊహనే నాకు ఎంతో భయాన్ని బాధని కల్గించింది. ఆ రోజు మొత్తం నేను గాలి తీసేసిన బెలూన్ లాగా నిస్తేజంగా ఉండిపోయాను.

మా స్నేహితురాళ్ళకు అసలేమి అర్థం కాలేదు. "పొద్దున వచ్చేటప్పుడు ఎంతో ఉత్సాహంగ వుండినావు కదనే, ఇంతలోపు ఏమయింది" అని ఒకటే గోల.

నేను ఆ రోజు సిన్సియర్ గా ఇంకోటి ఫీలయ్యాను తెలుసా. ఏమిటంటే, మనం చక్కగా స్నేహితుల్లాగా వుండిపోకుండా ఈ ప్రేమ అనే కాన్సెప్ట్ ఎందుకొచ్చిందిరా భగవంతుడా మన మధ్య అని చాలా సార్లు అనుకున్నాను ఆ రోజు.

నేను నీ మొహం లో అంత విషాదాన్ని భరించలేకపోయాను. నా వల్ల నీ జీవితంలో ఎలాంటి దుఃఖం రాకూడదు.

నేను నా మనసులోని బాధల్ని, భావాల్ని ఎవరితో పంచుకోను. నేను మనసు విప్పి నా గురించి ఏదయనా చెప్పింది అంటె అది నీ ఒక్కడితోనే. నీ సాంగత్యంలో నేను ఎంతో భరోసాగా ఫీల్ అవుతాను.

నీ ప్రతి మాట నాకు గుర్తు వస్తునే వుంటుంది. ఇప్పుడు కూడా అచ్చు నీతో మాట్లాడుతున్నట్టు ఫీలవుతూ వ్రాస్తున్నాను తెలుసా. నీవు వ్రాసింది నిజం. ఒక స్త్రీ వివాహానికి సిద్దం కావటం చాలా సులభం. నన్ను పోషించే స్థాయికి నీవు రావాలి అంటే నీవు ఇంకా ఎంత కష్టపడాలి జీవితంలో అన్న విషయం నాకు తెలుసు.

కాని నాకు ఒకటి సంతోషకరమైన విషయం ఏమిటంటే, మొదటి సంవత్సరం ఫలితాల్లో నీకు వచ్చిన మార్కులు గురించి మా నాన్న గారు కూడ నిన్న మా ఇంట్లో భోజనాల దగ్గర చెప్పి నిన్ను చాలా పొగిడాడు. నాకు ఎంత గర్వంగా అనిపించిందో. ఏయ్ దొంగా, నిన్ను నివ్వు యావరేజ్ స్టూడెంట్ అని చెప్పుకొచ్చావు మొదట్నుంచి, అది ఊరికే నన్ను ఆట పట్టించటానికా? దాదాపు పదిహేను నిముషాలు నీ గురించే చెపుతూ వుండిపోయారు మా నాన్న గారు నీ గురించి, బోలెడు సర్టిఫికెట్స్ తయారు చేసి వుంచారట నీ పేరుతో. ఎస్సే రైటింగ్ పోటీలు, వక్తృత్వం పోటీలు, డిబేట్లు, క్విజ్ ప్రోగ్రాములు ఇలా చాలానే తయారు చేశారట. త్వరలో రాబోయే కళాశాల వార్షికోత్సవాలలో ఇవ్వటానికి. ఆయనే కద అడ్మిన్ సెక్షన్ హెడ్. నీ గురించిన ప్రతి డెవలెప్ మెంట్ ఆయనకు తెలిసిపోతుంది.

ఇటు చదువులలోనూ, ఎక్స్ట్రాకరిక్యులర్ ఆక్టివిటీస్ లోనూ నువ్వు దిట్టవట. అబ్బో చాలా పొగుడుతూ వుండిపోయాడు నీ గురించి. చెప్పాను కద చాలా గర్వంగా అనిపించింది నీవు నా ఫ్రెండ్ అని చెప్పుకోవటానికి. నేనేం పలకలేదు బాబూ ఊరికే వింటూ ఉండిపోయాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments